

ХАРИ ХАРИСЪН НАЙ-ДОБРИЯТ ЛОВЕЦ НА СВЕТА

Превод от английски: Деница Минчева, 2017

chitanka.info

Подготвен за всяка ситуация.

— Вие, разбира се, осъзнавате, господин Лам, че нито един ловец никога не е успявал да гръмне Венерианско блатно изчадие? — попита Годфри Спингъл и поднесе микрофона към своя събеседник.

— Вярно, така е. Запознат съм с всички проучвания и доклади по въпроса и точно затова дойдох на Венера. Аз съвсем заслужено съм известен като най-добрият ловец на света и, честно казано, нямам нищо против да бъда най-добрият ловец в два свята.

— Благодаря ви, господин Лам, и ви изказвам най-искрени благопожелания от името на Междупланетната Радио Компания, като съм сигурен, че милиони наши слушатели се присъединяват към тях. С това аз, Годфри Спингъл, приключвам своето предаване от Блатния град на Венера — той прекрати записа и прибра микрофона в калъфа на звукозаписното устройство.

Зад тях двигателите на совалката изреваха и я издигнаха през влажния въздух. Лам изчака звукът да утихне, преди да заговори.

— Ако сме приключили с интервюто, моля да ме упътите коя от тези сгради... — той посочи няколкото паянтови постройки струпани накуп, — е хотелът?

— Някоя — отвърна Спингъл и взе два от куфарите на Лам. — Хотелът потъна в тинята миналата седмица, но аз съм ви заделил една койка в моя склад.

— Много мило от ваша страна. — Лам вдигна другите два куфара и заситни след дългокракия си домакин. — Съжалявам за причиненото ви неудобство.

— О, не ме затруднявате никак — отвърна Спингъл, но не успя съвсем да прикрие раздражението в гласа си. — Аз така или иначе бях управител на хотела, преди да потъне. Освен това съм митничар и пощальон. Населението тук е доста рехаво и няма никаква проклета причина да се увеличава.

Спингъл явно се самосъжаляваше и го беше яд на ужасната световна несправедливост. Значи, ето го него, метър и осемдесет висок, силен, привлекателен и обречен да гние в тази противна дупка.

В същото време Лам, метър и шестдесет, закръглен и пухкав, с дебели очила с двоен фокус се беше прославил, и то като ловец! Няма справедливост и това си е!

Лам започна да преравя багажа си веднага щом куфарите бяха оставени на влажния циментов под.

— Искам да изляза веднага, за да мога да отстрелям блатното изчадие преди да мръкне и да мога да си тръгна с утрешната ракета. Ще бъдете ли така добър да повикате водача ми.

— Аз съм водачът — отвърна Спингъл с едва прикрита ехидна усмивка. — А вие дали не надценявате малко шансовете си? Блатните изчадия могат да плуват, летят, вървят и да се катерят по дърветата. Те са предпазливи, интелигентни и абсолютно смъртоносни. Никой никога не е успявал да застреля и един екземпляр.

— Аз ще успея — каза Лам, като извади сив гащеризон от куфара си и го навлече. — Ловът е наука, която никой не владее по-добре от мен. Никога не се провалям. Подайте ми онази глава, моля.

Безмълвно Спингъл му подаде голяма изкуствена глава от папиемаше, на която бяха нарисувани червени очи и бели зъби. Лам я нахлузи на собствената си глава. След това си сложи сиви ръкавици и ботуши, от чиито върхове висяха бели нокти.

— Как изглеждам? — попита той.

— Като блатен плъх — изтърси Спингъл.

— Чудесно. — При това той извади една възлеста пръчка от чантата си и я стисна между челюстите на маската. — Да вървим, господин Спингъл.

Спингъл, напълно изумен и лишен от думи, затъкна оръжие в колана на панталона си и поведе госта по пътеката през блатото.

— Ще ви дам една минута преднина — обади се Лам, когато и последната сграда се изгуби зад тях. — После ще следвам вашата диря. Внимавайте къде стъпвате, чувал съм, че тези блата са смъртоносни.

— Смъртоносни?! Меко казано! Най-добре ме послушайте и се откажете.

— Благодаря ви, господин Спингъл — гласът му звучеше приглушен изпод гротескната глава. — Смятам да продължа.

Спингъл реши да върви напред и да остави глупака да бъде изяден от блатно изчадие или някой от другите местни зверове.

Веднъж щом идиотът изчезне, можеше да прерови багажа му и ако се случеше да намери нещо ценно там...

Зад гърба си чу непогрешимият звук от изстрел на бластер. За момент застина на място, а после се втурна назад по пътеката, извадил собственото си оръжие.

Оказа се, че не е било нужно. Лам седеше на полуизгнилия ствол на едно паднало дърво, беше свалил маската и триеше потта си с голяма кърпа. Зад него, наполовина подаващо се от джунглата, се виждаше отворотелното саблезъбо, отровназелено, крилато и покрито с шипове туловище на едно блатно изчадие. Изглеждаше страховито дори мъртво.

— Как... — успя да произнесе Спингъл задъхан. — Какво... вие... как?!

— Много е просто — отвърна Лам и извади една камера от джоба си. — Преди няколко години направих едно откритие. Открих, че съм много тромав, имам ужасно зрение, никак не ме бива за следотърсач и съм напълно безпомощен сред дивата природа. Единственото ми умение, с което много се гордея, е че съм отличен стрелец. Имах желание да бъда ловец, но никога не успях да се доближа достатъчно до пляката си, за да я застрелям. Затова обмислих нещата логично и реших да сменя ролите. Все пак, всички тези зверове са родени ловци и убийци, безсмислено е да опитвам да ги надмина в тези умения. Вместо това приемам ролята на плячка и оставям зверовете да ме дебнат и сами да се доближат до мен, само за да бъдат убити на свой ред. Дегизиран като антилопа, свела глава да пие вода, имам възможност да убия светкавичния леопард. Преоблечен като много бавна зебра успях да заблудя доста лъвовете. И тук е същото. Проучих въпроса и открих, че блатното изчадие се храни почти изцяло с гигантски блатни плъхове, *rattus venerius*. Така че се облякох като плъх и ето го резултата — той вдигна камерата и снима мъртвия звяр.

— Без оръжие?

Лам посочи възлестата пръчка, която беше донесъл в зъбите на изкуствената глава, а сега стоеше подпряна на дънера.

— Това е замаскиран бластер. Това създание веднага би разпознало оръжието.

В този момент на Спингъл му хрумна една идея. Блатното изчадие беше мъртво, но само те двамата знаеха какво се беше случило

и от двамата, само *той* беше въоръжен... И ако Лам изчезнеше в блатото, той, Спингъл, щеше да е най-добрият ловец на света, в два свята дори. Той вдигна оръжието си.

— Сбогом, наивнико — произнесе Спингъл. — Благодаря за съвета.

Лам само се усмихна и натисна бутона на камерата си. Бластерът, прикрит вътре, прогори една хубава дупка в Спингъл, преди той да е успял да натисне собствения си спусък. Лам поклати глава.

— Хората никога не слушат. Аз съм идеалната плячка за *всеки* ловец. Значи, да видим, уловът ми днес е едно блатно изчадие и тринадесетият по ред, не, четиринадесети поред кандидат-убиец.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.